

FOLK ^{og} LAND

UAVHENGIG
AVISMai 1976
Nr. 5 - 25. årgang
Løssalg kr. 3,—

Hvor lite arbeide kan et menneske tåle?

Vi unner alle mennesker en av de ting som gir oss alle følelseromlig fritid, og selv om den siste arbeidstidsforkortelsen vil koste oss alle en del både i form av høyere priser og dårligere service, så kan det godt hende at mer fritid er prisen verd. Og en ting er vi helt sikre på: I visse harde yrker og for de høyere aldersklasser bør arbeidstiden så absolutt bli enda kortere enn den er i dag.

Men før vi går inn for nye innkortninger i arbeidstiden, bør ett spørsmål grundig undersøkes og vurderes: Hvor lite arbeide kan et menneske tåle?

Arbeidet er nemlig ingen forbannelse, slik enkelte demagoger vil ha det til, men tvert om en

sen av en meningsfylt tilværelse. Arbeidsløshet og lediggang er ikke bare en forbannelse av økonomiske grunner, men også fordi det oppstår et tomrom i vårt liv som det er vanskelig å fylle. Det samme gjelder om arbeidstiden blir for kort.

ALP's formann, dr. Arve Lønnum, er en av dem som har arbeidet med disse ting og i klar tale sagt oss at på dette område skal vi vokte oss vel for å gå for langt. Uansett hva som måtte skje med hans politiske engasjement, håper vi han både vil forske videre og si tydelig fra på dette punkt.

Et usynlig press til å tie

Etter loven og teorien har vi NS-folk full yringsfrihet, men stakkars dem av oss som under fullt navn våger å forsvare hva vi har gjort og sto for eller tar til gjennæle mot forfølgelsen av oss. Det kan lett koste dem både levebrødet og en masse ubehageligheter ellers.

Klippet nedenfor har vi hentet fra en kronikk i Aftenøsten, skrevet av Kaj Hagen. Det han polemiserer imot, er maoisten Bjørn Nilsens virksomhet i Den norske Forfatterforening, men det han her skriver, dekker temmelig nøy-

(Forts. side 7)

En menneskerett å få bære ansvaret for sitt eget liv

Dag for dag veves vi tettere inn i et nett av lover, forordninger, forskrifter og detaljreguleringer, og vår mulighet for å forme vårt eget liv blir stadig mindre. At folk irriteres over disse ting, merker man overalt hvor man kommer, og den som makter å samle denne irritasjon til en politisk kraft, har en stor fremtid foran seg. Det som imidlertid hittil har manglet, er en klar og forståelig begrunnelse for hvorfor disse inngrep på de fleste felter av vårt liv er prinsipielt forkastelige.

Tilsynelatende har tilhengerne av formynderpolitikken gode argumenter for sine handlinger, argumenter som både moralsk og logisk i første omgang synes å holde mål. Det er samfunnets ansvar, sier de, å sørge for at det enkelte menneske er sikret i alle situasjoner, at det beskyttes mot å gjøre feil, at det kan føle seg trygt fra vuggen til graven. Av ren menneskekjærlighet griper derfor politikerne inn på alle områder der de mener beskyttelse er nødvendig for oss,

(Forts. side 6)

Nürnberg-domstolen frikjente «Wiking» og «Nordland» for alle beskyldninger om grusomhet og terror

MAOISTENES PROPAGANDA ER SOM VANLIG MEGET LANGT FRA SANNHETEN

PUNKTDEMONSTRASJON MOT INTERNASJONAL «NAZIFEST»

I OSLO I DAG 3. APRIL KL. 17. UTEFOR APPOLLONIA, KRONPRINSENSGT. 9 (bak Victoria Terrasse)

Lørdag 3. april, 6 dager før 9. april, har gammelnazister og frontkjemper fra SS-Divisjonen, «Wiking» og «Nordland» planlagt å overholde et 35 års «jubileum», for å markere sin svarte landsforædelse og kriminelle fortid. Deltakerne kommer blant annet fra Tyskland. De to ovennevnte SS-divisjoner sto direkte under Hitlers kommando, deres terror mot sivilbefolkningen var spesielt grusom. Protester mot at gammelnazistene skal ha «festmøte» for å feire sin kriminelle boddelvirkomhet fra siste krig. **Anti-fascistisk komité.**

— Det er i dette land ingen grenser for hva man straffefritt kan beskyldte frontkjemper og NS-folk for. Riktignok vet de fleste at maoister regelmessig og uten skrupler lyver så det renner av dem, men når deres såkalte «antifascistiske komité» skriver om divisjonene «Wiking» og «Nordland» at «deres terror mot sivilbefolkningen var spesielt grusom», da må det likevel tas til gjennæle. Sannheten er at Nürnberg-domstolen gransket disse divisjonene og fullstendig frikjente dem for å ha drevet terror mot sivilbefolkningen. Det fantes av gode grunner ikke fnugg av bevis for at de hadde begått grusomheter eller drevet «boddelvirkomhet».

Vi sitter sammen med to som sier det vi nettopp har si-frontkjemper, den ene fra «Wiking» og den andre fra «Nord-

land», og det er «Wiking»-karen re løgner?

— Selvfølgelig gjør det det. Bl. a. hevder de at disse divisjonene sto direkte underlagt Hitler, antagelig for å antyde at vi var til «spesielt bruk». Det korrekte er at de var regulære kjempende divisjoner som ble disponert av den tyske hærs overkommando på vanlig måte. Og at vi virkelig kjempet, det kan ingen ta ifra oss. Første fase var kampene helt frem til Kaukasus. Senere ble vi satt inn for å prøve å unnsatte de innringede tropper i Stalingrad. Der greide vi det ikke, men

(Forts. side 6)

Bønder på Hølonda til kamp mot maoistisk infiltrasjon

På Hølonda like sør for Trondheim har bondelaget vært utsatt for maoistisk infiltrasjon. Formannen, John Grøtan, er imidlertid av det svake slaget. Han har gått imot en resolusjon der det bl. a. heter at maoistene utgjør et fremmedelement i det norske samfunn, og at de ikke hører hjemme i bondereisnin-

(Forts. side 2)

Offiserer skal holde kjeft

ARBEIDERPARTIET TÅLER IKKE ÅPEN TALE OM MANGLER I VÅR FORSVARSBEREDSKAP

General Walter Walker har alltid vært en torn i øyet både på våre hjemlige A-politikere og herrene i Kreml. Han har nemlig den leie egenskap at han forteller sannheten om Norges utsatte militære stilling, og det har ikke passet inn i bildet de siste år. Folket skal ikke vite noe om hvilke farer som kan true oss, for det kunne få noen og hver til å tvile på de forestillinger om «avspenning» som våre politiske ledere i dag klamrer seg til, koste hva det koste vil.

General Walker var nylig i Oslo, hvor han på et møte arrangert av ALP gjentok de advarsler som vi husker fra den tid han var sjef på Kolsås.

Reaksjonen i A-pressen er sterk og går ut på at denne mannen må være helt utafør. Antagelig er han gal, eller ihvertfall senil. Det faktum at han kjenner våre forsvarsproblemer bedre enn de fleste, er det ingen som nevner.

Lengst i sin avsky går «Vestfold Arbeiderblad», som ikke

bare tar avstand fra Walker, men også fremsetter en tydelig trusel mot vårt offiserskorps. Den lyder:

For skulle det forunderlige skje at Walkers tanker også finnes under norske offisersluer, da er det all grunn til å rope varsko. Og finne ut hva slags offiserskorps vi egentlig har fått.

Så nå vet norske offiserer beskjed. Om de nærer noen bekymringer når det gjelder vårt militære beredskap, så får de ba-

(Forts. side 6)

Straffbart å være forsvarer for politiske fanger i Jugoslavia

I Beograd er en advokat, Srdja Popovic, dømt til et års fengsel fordi han har opptrådt som forsvarer i en sak mot en politisk fange. Dette skjedde:

Under en kongress som fant sted på det serbiske vintersportsstedet Diricibar, uttalte forfatteren Ignjatovic seg meget respektløst om forholdene i Jugoslavia

(Forts. side 6)

I Sørvest-Afrika står hvite og sorte sammen om å verge friheten

«FRIGJØRINGSBEVEGELSEN» UTGJØR ET FORSVINNENDE MINDRETALL

Skal vi tro NRK og de fleste aviser her hjemme, er situasjonen i Sørvest-Afrika den at de sorte i nær fremtid vil kaste sine hvite undertrykkere på sjøen. De som skal gjøre dette, er den kommunistdominerte «frigjørings»-organisasjonen SWAPO, som man regner med vil bli de fremtidige herrer i landet. Det kan såmenn godt hende, men da vil det bli av ganske andre grunner enn at den sorte befolkning slutter opp om «frigjørerne».

Sørvest-Afrika er et meget kommet til landet til høyst forstort land på hele 824.000 kvadratkilometer, men tynt befolket fordi svært mye av landet er ørken. Ifølge siste folketelling er innbyggerantallet på 762.184, hvorav 90.583 er hvite. Den sorte befolkning består av hele 11 forskjellige folkeslag, som er

Nøktene observatører regner med at maksimalt 5 % av ovamboene, dvs. noe i overkant av 18.000 mennesker, sympatiserer med «frigjørerne». Blant de andre folkeslag er hereroene, damaraene, namaene, kapriviene, kavangoene, basterne, tswanaerne, buskmennene o.a., hvor SWAPO har hatt meget vanskelig for å finne rekrutter.

I den siste tid har en grunnlovgivende forsamling med 156 delegater vært samlet i hovedstaden Windhok. De aller fleste folkeslag er representert der — hereroene alene har 44 deleger- (Forts. side 6)

George Wallace legger ikke fingrene imellom

De amerikanske nominasjonsvalg som hittil har funnet sted tyder ikke på at George Wallace greier å bli nominert som demokratens kandidat. En av grunnene kan være at han er meget frittalende. Med VG som kilde gjengir vi her en uttalelse han kom med på forsommeren ifjor:

Om jeg vinner skal ingen være i tvil om min utenrikspolitikk, sa Wallace. — Kissinger og andre med ham bidrar bare til å forvirre når de driver sin kurtise med russerne og kinesere. Min utenrikspolitikk vil basere seg på mistro og mistillit til alt som bæ-

rer kommunismens navn. Vanskeligere er det nemlig ikke, sa guvernør Wallace.

— Dersom vi før den siste verdenskrigen hadde pleiet vårt forhold til tyskerne og japanerne på en bedre måte, ville verden sannsynligvis ha sett helt annerledes ut i dag, sa Wallace.

Wallace, som nyter adskil- lig popularitet og respekt i sin hjemstat, la til at det faktum at amerikanske og sovjetiske styrker kjempet på samme side i den siste verdenskrigen, er en skamplott i den amerikanske historie.

Folket tapte i Angola

— De var også i Angola under krigen der?

— Ja, og jeg merket ikke noe til hat mot hvite. Antagelig som resultat av portugisernes generelt gode oppførsel i koloniene. Jeg har reist alene i halve Angola, også på de steder som ble betegnet som «krigsskueplasser», uten noen form for vanskeligheter. Vi som kjenner dette landet, er neppe i tvil om at flertallet av angoleserne ønsket Savimbi fra UNITA som nasjonal leder. Men Sovjet ønsket det annerledes — og hvem er så interessert i å fremme folkeviljen når MPLA først får makten?

Hans Breien i et intervju med Aftenposten

Det frie China på Taiwan — et mønsterland i Asia

Alle som besøker Taiwans hovedstad Taipeh etter å ha sett andre byer i Asia, blir slått av forundring. Her er en by på et par millioner innbyggere som er helt uten slumstrøk og tiggere, uten spor av nød og elendighet. Og det er typisk for hele landet: Til tross for at man hele tiden må være på vakt mot angrep fra Mao-China, har det på Taiwan vokset frem et samfunn som er blant de mest velstående i Asia, og hvor velstandsveksten er kommet hele befolkningen på nesten 16 millioner til gode.

Taiwan er en klippeøy på knappe 36.000 kvadratkilometer, altså omtrent så stor som Nordland fylke. Bare en fjerdedel av arealet er dyrkbart, men enda det ikke har vært mulig å legge ny jord under plogen, er avlingene av hovedproduktet ris øket med over 60 % siden 1952 og utgjør i dag 2,4 millioner tonn. En viktig grunn til fremgangen er den store jordreformen som allerede har gjort flertallet av bønder til selveiere, og som vil ha skaffet egen jord til resten innen 1979.

Samtidig med dette er industriproduksjonen nittendoblet siden 1952, og veksten fortsetter. Et stort stålverk med en årskapasitet på 1.350.000 tonn vil f. eks. komme i drift neste år.

Mange tror at Kuomintang er det eneste parti på Taiwan. Det er ganske riktig fremdeles det største, men ikke det eneste. Det finnes nemlig også et sosialdemokratisk og et nasjonalistisk parti, det siste med navnet Det unge China». Valgene foregår i frie former uten innblanding fra myndighetene.

Når de ikke er røde, vil vi ikke ha dem

Hundre assyriske kristne er flyktet fra forfølgelse og borgerkrig i Libanon og har søkt tilflykt i Sverige. Men der får de ikke asyl. Fordi de kom til Sverige via Norge, skal de returneres til oss, som heller ikke vil ha dem. Vi vil skyss dem tilbake dit hvor de kom fra, uttales det på norsk offisielt hold.

Hvis disse flyktningene ikke hadde vært kristne, men isteden hadde hatt den rette røde farve, hva da? Er noen i tvil om svaret?

Få i Chile ønsker Allende-tiden tilbake

— Fant besøket sted før eller etter Allendes fall?

— Etter. Og jeg var meget interessert i å få rede på hvordan folk flest stillet seg til juntaen. Nordiske massemedier hadde, slik jeg så det, fart med en harelabb over dette problemet. Selvfølgelig finnes det ingen befolkning i verden som liker å leve under et militærdiktatur, heller ikke Chile. Men etter å ha reist rundt i Chile, er jeg overbevist om at det system Allende sto for, iallfall ikke har mange tilhengere idag. Tross alle nordiske forståegpæres uttalelser. Mitt inntrykk er at folk flest ønsker å få tilbake Freis kristelig-demokratiske parti. Men som tidligere sagt — folket er det jo ingen som spør!

Hans Breien i et intervju med Aftenposten

«Friheten»: Ingen politiske fanger i Sovjetunionen

NOEN TROR PÅ HVA SOM HELST

Uten motforestillinger av noe slag bringer «Friheten» et langt intervju med Sovjetunionens viseutenriksminister, A. J. Sukharev, som har satt seg til oppgave å bevise at det ikke finnes politiske fanger i hans land. At hans uttalelser i virkeligheten forteller akkurat det motsatte, har «Friheten» selvfølgelig ikke oppdaget. Her er noen smakebiter:

Hos oss eksisterer ikke begrepet «politiske fanger». Vår lovgivning inneholder et kapittel om forbrytelser mot staten, dvs. forbrytelser som tar sikte på undergraving eller svekkelse av det sovjetiske stats- eller samfunnssystemet. Det er — landsforræderi, spionasje, bakvaskelse og undergravingspropaganda.

I denne forstand har handlingene til enkelte personer, som man i dag ser seg tvunget til å trekke til rettslig ansvar for forbrytersk virksomhet,

blant annet for agitasjon og propaganda med sikte på å undergrave det eksisterende system, selvsagt også et politisk «anstrøk». Men ikke desto mindre blir de ikke straffet fordi de er «annerledestenkende», men de må ta ansvar for, og det understreker jeg, konkrete handlinger rettet mot staten, for at de frivillig påtar seg å hjelpe utenlandske undergravningssentre, blant annet slike som NTS som har programfestet at det stiller seg som mål å styrte sovjetmakten og hvis hele virksomhet tar sikte på å nå dette mål.

Intervjueren spør om det er sant hva fru Sakharov sa da hun mottok mannens fredspris i Oslo, nemlig at en Kovaljov var blitt dømt i Vilnius fordi han var annerledestenkende. Sukharev svarer:

Han ble ikke dømt for sine anskuelse, ikke for sin over-

bevisning, ikke fordi han var «annerledestenkende» slik det ble framstilt i Oslo, (og denne versjonen er også blitt brakt videre til enkelte andre vestlige land), men for fullt konkrete fiendtlige handlinger. Saken er nemlig den at Kovaljov, slik det ble fastslått av retten på grunnlag av ugjendrivelige beviser, gjennom de seneste seks årene systematisk har drevet en organisatorisk virksomhet med sikte på å undergrave sovjetssystemet.

Han selv har, og med hjelp av andre personer, utarbeidet og spredt stoff som er ond-sinnet og inneholder bakvaskelser, som vanærer vår stat. Å «spre stoff» som de røde pamper ikke liker, er altså ikke politisk, men kriminell virksomhet etter Sovjetunionens lover. Med en slik «rettsoppfatning» er det lett å forstå at det blir ganske langt mellom hva man er

villig til å kalle politiske fanger. Hva som er vanskeligere å skjønne, er at voksne og relativt opplyste nordmenn er istand til å ta denslags fortolkninger for god fisk. Falk

Bønder på . . .

(forts. fra side 1)

gen. Å ta et slikt standpunkt er etter Grøtans mening å «politiserer bondelaget». Han foretrekker altså å gi maoistene fritt spill.

Hittil har nitten Hølandabønder meldt seg ut av det lokale bondelaget i protest mot formannens svake holdning. Isteden er de godtatt som direkte medlemmer av fylkeslaget.

Vi noterer dette som et lyspunkt. Det er dessverre ikke så svært mange i dette land som har mot og vilje til å ta kampen opp mot de røde intriganter.

FOLK og LAND

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Hetsen øker

I 1945 og de nærmeste år etterpå var det mange av oss som var naive nok til å tro at det bare var et spørsmål om tid og få år før hetsen mot oss ville forstumme, og før vi NS-folk igjen kunne føle oss som normale medlemmer av samfunnet. Vi har dessverre fått merke noe annet.

Det er et beklagelig faktum, som vi i stadig stigende grad får merke på kroppen, at det har funnet sted en sterk opptrapping av hetsen mot oss gjennom de siste 8—10 år. Vi er i dag kommet så langt at det ikke er noen grense for hvilke skjellsord alle slags mennesker fra biskoper til maoister kan ta i sin munn eller føre i sin penn når det gjelder oss som var med i NS. Vi er et vilt som fritt kan jages av enhver, og det helt uten konsekvenser for jegerne.

Hva kan denne opptrappingen komme av? Antagelig har vi å gjøre med flere strømninger som virker samtidig og forsterker hverandre.

Massemedia er falt som offer for sin egen propaganda. År etter år har de konsentrert seg om skildringer av krigens utvekster i den grad at de nå er blitt salig overbevist om at alle som hadde noe med NS å gjøre, ikke bare er «landssvikere», men farlige forbrytere. At NS-folks gjerning under okkupasjonen var et daglig slit for å berge vårt folk best mulig gjennom alle farer og påkjenninger, og at bare en brøkdels promille av oss hadde å gjøre med grusomheter av noe slag, er sannheter som forlengst er gått i glemmeboken.

Vi er villige til å tro at en del av denne sanseløse og uansvarlige behandling av historiske fakta skyldes en kombinasjon av uvitenhet og manglende evne til å finne frem til sannheten. Men det er ihvertfall to grupper som er sterkt interessert i at hetsen mot oss blir ført videre og helst intensivert. De er de som føler en dårlig samvittighet murre i seg på grunn av deres politiske eller juridiske medansvar for et blodig urettferdig «rettsoppgjør», og det er grupper på venstrefløyen som bruker «kampen mot fascismen» som kamouflasje for sin revolusjonære virksomhet.

Det er mektige krefter som står imot oss, og det kan se ut som en uoverkommelig oppgave å få sannheten frem gjennom dette hav av løgn. Men det finnes lyspunkter. Bl. a. har den tiltagende forfølgelse av oss ført til en økning i oppslutningen om «Folk og Land» og også om Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie. Selv de mest optimistiske og tålmodige blant oss er nå iferd med å miste troen på at andre enn vi selv kan gjøre noe for å rette opp det usannferdige bilde som seierherrene har tegnet av oss.

Og en ting til: Mange unge mennesker er iferd med å våkne. Hvis man fortsetter forfølgelsen av oss, må man også være klar over konsekvensen: Splittelsen i vårt folk vil leve videre og forplante seg over i neste generasjon. Det er det meget tydelige tegn på.

Takk for leserinnlegg

Det er meget hyggelig å konstatere at antall innlegg fra leserne er øket meget sterkt de siste måneder. Vårt problem er bare det: Vi har så liten plass, så hvordan skal vi få trykket dem alle? En betydelig bunke ligger og venter på tur, men vi vet jo dessverre: Noen av dem vil vi aldri greie å få med. En innstendig bønn: Slutt ikke å skrive til oss selv om dine innlegg ikke alltid kommer på trykk. Selv det vi ikke bruker har sin store betydning, fordi det forteller oss i redaksjonen og venter på tur, men vi vet jo hvordan våre lesere tenker og resonnerer.

«En forbrytelse å utslette de nasjonale egenarter»

NOEN FAKTA OM QUISLINGS OG NASJONAL SAMLINGS UTENRIKSPOLITISKE LINJE

Quislings og Nasjonal Samlings kamp for Norges frihet og selvstendighet foregikk for det meste bak kulissene, og derfor har det norske folk hørt lite om den. Av og til kom den likevel frem i dagen, og objektive historikere burde derfor forlengst ha merket seg den. Det har de bare ikke.

Vi bringer her et utdrag av en utenrikspolitisk artikkel fra krigens tid. Den har en meget spesiell bakgrunn, som vi kort skal beskrive: Fra spesielle kilder hadde NS Ungdomsfylking skaffet til veie et hemmelig sirkulære fra SS Reichsführung, der man beskrev hvordan man kunne tenke seg fremtidens politiske ordening. Kort sagt gikk det ut på at de nord- og vesteuropeiske folk skulle utgjøre inntegrede deler av et storgermansk rike, og det var en linje som Quisling og Nasjonal Samling på ingen måte kunne akseptere.

Sirkulæret var skaffet tilveie på nokså irregulært vis, og det kunne følgelig ikke besvares offisielt fra norsk hold. Isteden ga Quisling en av de høyere ledere i NS Ungdomsfylking oppdrag å skrive en artikkel som punkt for punkt skulle imøtegå idéene som SS Reichsführung gjorde seg til talsmann for.

Artikkelen ble først offentliggjort i NSUF's førertidsskrift «Skuggsjå» og senere i NS Månedshäfte. Da Hitler-Jugends daværende representanter i Norge — de satt i Einsatzstab — sto fullt ut på den norske linje, sørget de for at artikkelen også ble tatt inn som spissartikkel i det ene av Hitler-Jugends to offisielle organer.

Når man leser utdragene av artikkelen, skal man huske at den i første rekke er skrevet med adresse til de tyske ledere, ikke til det alminnelige norske publikum.

Bekjennelse til det nasjonale kamper, selv mellom beslektede Vår folkekraft må ikke skusles bort

Etter oppfordring fra Quisling tar artikkelforfatteren i kraftige ordelag avstand fra en politikk der de nord- og vesteuropeiske folk skal «innordnes» i et tyskdominert storgermansk rike. Dette er i virkeligheten en kraftig utfordring til Himmler og visse krefter i SS Reichsführung, men hansken ble aldri tatt opp. Andre og mer moderate krefter var for sterke og dominerende. Vi siterer fra artikkelen: «Enhver politiker som ikke er blendet av utopiske ønskedrømmer eller forfølger visse sjåvinistiske mål, uansett under hvilken parole, er fullt klar over at en germansk og europeisk samling utelukkende kan gjennomføres og gis varig verdi gjennom den ubetingede opprettholdelse av de nasjonale egenarter og med en språk vil imidlertid kunne oppstå stor selvbestemmelsesrett for disse som det er mulig uten å skade de felles interesser. De stadig tilbakevendende folke-

I sitt sirkulære hadde SS Reichsführung nevnt som et eksempel at det i fremtiden burde være like naturlig med en tysk Gauleiter i Oslo som med en norsk i Dresden. Artikkelforfatterens svar lyder: «Et lite folk kan ha liten eller ingen interesse av gjennom enkeltrepresentanter å overta underordnede lederstillinger innenfor andre folks områder. Dette ville bety en spredning av kreftene som til slutt ville føre til en farlig utvanning av folkekraften. De små folk ville derved etterhvert tape sine beste krefter, og deres egenart svekkes. For å ta et eksempel, kan vi ikke være interessert i at NSUF-førere situerer som ledere av enheter i Sachsen, Brussel eller andre steder utenfor Norges grenser. Derimot må vi selvsagt få være representerte i en eventuell felles ger-» (Forts. side 6)

«Folk og Land»s generalforsamling i fremgangens tegn

Selv om 1975 ikke var noe fremgang for avisen både når særlig godt år for vår avis, var det gjelder tilgang på nye abonnenter og økt støtte i form av Folk og Land A/S' generalforsamling 29. mars preget av optimisme. Dette skyldes at de siste måneder har bragt betydelig det bl. a. besluttet at det i år skal utgis 11 nummer av «Folk og Land» istedenfor 10, som opprinnelig planlagt. Til ny styreformann ble valgt Rolf Christiansen.

Ekstra nummer av «Folk og Land»

Ved inngangen til 1976 altså egentlig ha vært det siste meddelte vi at vi i år ville komme med ti nummer, hvorav fem i første og fem i annet halvår. Dette nummer skulle annonsene», er det imidlertid bestemt at det også skal sendes ut et nummer i juni.

Vi må ta igjen overfor selhysteriet

Herr redaktør!

«Velmenende» mennesker kan finne på de rareste ting, bl. a. aksjonen mot den norske selvangst. Nå er også Brigitte Bardot blitt dyrevennlig avantgardist, og dermed er komikken blitt fullstendig.

Her dreier det seg om en gammel norsk næring som blir drevet på fullstendig forsvarlig vis. Alle som har forstand på det, er enig i at dette er en dyreart som så langt fra står i fare for å utrykkes, men tvert imot må holdes i sjakk av flere grunner. Avlvingen foregår også på en måte som det ikke kan reises alvorlige innvendinger imot.

Hvem er det som står bak denne aksjonen, som har skadet Norges anseelse en god del?

Ikke bedre enn jeg kan se, er det en blanding av folk som søker publisitet for seg selv og av andre som later til å gjøre forretning av sin dyrevennlighet. I den grad det er idealisme med i spillet, er den temmelig syltynn.

Vår utenriksledelse er håpløst tafatt i denne saken. Gjør den noe annet enn å la våre ambassader ta imot protestene på en høflig måte og registrere dem? I denne saken burde vi kunne forlange at det ofres noen millioner på et skikkelig opplysningsfelttog. Alle fakta taler til våre selfangeres fordel, og vi kan ikke tillate at noen tusen misforståtte «idealister» søler til Norges navn på denne måten.

P. S., Ålesund

«Chile-høringen» gjør meg skeptisk - til «Chile-høringen»

Herr redaktør!

Når venstresiden starter en «høring», har jeg lært å bli meget skeptisk. Vi vet jo nå at det bare betyr at de store propagandanonene tas frem, og den ene «høring» er til forveksling lik den andre. Påstandene er alltid meget sterke, men noe forsøk på å belyse problemet fra flere sider eller å la de «tiltalte» slippe til, blir aldri gjort. Å få kontrollert det hav av påstander som settes frem, er jo heller ikke mulig for oss alminnelige mennesker, og det er antagelig det som er spekulasjonen.

Det som erger meg når det gjelder Chile, er at vi aldri hører et pip fra den andre siden. Prøver Chile overhodet ikke å forsvare seg, eller blir opplysninger derfra underslått i norske aviser og NRK?

Gunnar, Kragerø

Et og annet pip hører vi jo. Bl. a. var det en norsk ambassadør som for en tid siden gikk imot den vedtatte oppfatning, men så fikk han jo også vite hvor David kjøpte ølet. Ellers kan vi nok med adskillig sikkerhet anta at meldinger fra chilensk hold ikke så helt lett finner veien inn i norske massemedia.

Hovedproblemet er allikevel et annet. På den ene siden har vi et gigantisk, verdensomfattende rødt propagandapparat med ubegrensede ressurser å sette inn, på den annen side et lite land som har mer enn nok med å slikke sårene etter Allendes vanstyre, og med alt for lite både av penger og personell til å møte propagandastormen. Det er en høyst ulike kamp. At vi her i landet neppe får høre hele sannheten om Chile, kan vi derfor med sikkerhet gå ut fra, dessverre.

Red.

Hva skjer om de hvite forsvinner fra Rhodesia?

Et annet afrikansk land Breibury og de andre byene og utendrer frem i denne sammenheng, er Rhodesia.

— Det er helt riktig at det eksisterer en enorm klasseforskjell i dette landet og at det hvite mindretall demonstrerer en luksus som bygger opp misunnelse og hat. Men det inntrykk vi får gjennom enkelte aviser, at den færdige befolkningen vil gjøre opprør straks revolusjonen har en mulighet til å lykkes, er feil. Min færdige sjåfør hevdet at negrene kunne ta makten praktisk talt natten over, hvis de virkelig ønsket det. Svi av Salis-

bury og de andre byene og utendrer frem i denne sammenheng, er Rhodesia fortalte sjåføren at han selv tilhørte en stamme som er en pendant til iboene ved at de er best utrustet såvel fysisk som åndelig. — Mitt folk er truet med utslettelse av zuluene så snart de hvite er borte. Zuluene er de mest aggressive og de talleste blant Rhodesias færdige stammer og vil ikke tillate noen annen stamme å få makt og innflydelse, sa sjåføren.

Hans Breien i et intervju med Aftenposten

Hvorfor har ingen andre talt Furre midt imot?

Herr redaktør!

Jeg leste med forferdelse Berge Furre uttalelse om norsk «overbefolkning» i Deres siste nummer.

Siden det dreier seg om en NTB-melding, må vel Furre uttalelse ha vært gjengitt i flere aviser, men det som forundrer meg, er dette: Hvorfor har ikke NRK, hvorfor har ikke noen storavis eller andre politikere slått ned på Furre hårreisende innstilling? Det er vel og bra at De gjør det, men «Folk og Land» når vel ikke så langt?

Reidar, Orkanger

Gangsynet er jo ikke like bra overalt. At massemedia og parti-

(Forts. side 5)

Er fullstendig likhet det samme som rettferdighet?

Herr redaktør!

Man kan knapt åpne en avis uten å lese noe om våre myndigheters målbevisste arbeid for «utjamning», for at vi alle skal få det helt likt. Det later til at de fleste oppfatter dette som «rettferdig», og at det er et udiskutabelt mål for norsk politikk. Men er det det?

Hvis man betrakter mennesket som et viljeløst vesen uten innflytelse på sin egen livssituasjon, da er fullstendig utjevning utvilsomt det riktige. Derfor prøver også noen å innbille oss at ingen kan noe for at de er dovnne, giddesløse, slurvete og uansvarlige.

Et slikt syn oppfatter jeg for min del som en nedvurdering av mennesket. Vi har langt på vei en fri vilje, vi har en mulighet og til ihvertfall i noen grad å bestemme hvor godt eller dårlig vi skal ha det. Om dette syn er riktig, da er det en stor urettferdighet om skulkere og dovenpeiser skal ha det samme utbytte av sin innsats som arbeids-

somme og plikttoppfyllende mennesker. Visst har vi et samfunnsmessig ansvar for at ingen lider nød, men den som selv ikke vil yte, har han krav på mer enn det absolutt nødvendige?

Jeg ser at den politiserende biskop Alex Johnson er ute for å gjenopplive «den sanne sosialisme», som etter hva han sier er sammenfattet i slagordet «Fra enhver etter evne, til enhver etter behov». Det later til at biskopen tyder dette som at alle skal ha det likt, men da er det dårlig stell med hans analytiske evne. «Fra enhver etter evne». Javel. Men yter alle etter evne? «Til enhver etter behov». Igjen javel. Men hva med behovet, fundamentalt sett? Inkluderer det villa, bil og hytte på landet?

Personlig tror jeg det er skadelig for vårt samfunn og urettferdig overfor svært mange å bryte enhver sammenheng mellom hva man yter og hva man får, men jeg hører gjerne andres mening om dette viktige spørsmål.

Ingeniør, Trondheim

I Indo-China spør ingen hva folket ønsker

— Enda sterkere har vi opplevet dette i Vietnam. Jeg var der mens krigen raste på sitt verste, og da jeg kom tilbake, fremholdt jeg i Aftenposten hva som ville skje etter en eventuell amerikansk retrett. Trusler mot hele Indo-China, Thailand og Indonesia. Henrettelser en masse når kommunistene kom til

makten. Dessverre skulle det vise seg riktig, og aller verst for Kambodsjas vedkommende. En moderne versjon av Djengis Khans horder på marsj — og på tross av alt som sies, er det ingen som spør hva folket ønsker.

Hans Breien i intervju med Aftenposten

Stoler «Brage» litt for mye på U.S.A.?

Herr redaktør!

Signaturen «Brage»s to artikler har vært interessant lesning, og jeg mener som han at vi NS-folk ikke må stille oss utenfor men aktivt bidra til å bygge opp en bedre verden. Jeg er også enig i at vi ikke har noe valg: I oppgjøret mellom øst og vest finnes det ingen annen mulighet for oss enn å velge Vesten, dersom vi skal være tro mot våre idealer.

Om man er svært skeptisk, er det allikevel mulig å spørre: Finnes det egentlig noe Vesten å samarbeide med? Er ikke alt på vår side forlenget begynt å gå i oppløsning, og er det mulig å stanse den utviklingen?

For min del er jeg kommet til den konklusjon at når det gjelder Europa, er ikke alt tapt. Studerer man land etter land på vårt kontinent, finner man tross alt at de sunne krefter fremde-

les har muligheter til å snu utviklingen. Når det gjelder USA er jeg ikke fullt så sikker.

Såvidt jeg kan se, er det to maktsentra i De forente stater som gjør det vanskelig å stole på amerikanerne. Det ene er finansherrene, som er mektige nok til å forfølge sin egen politikk og til å ta vare på sine interesser uten hensyn til om det de gjør, tjener Vesten eller ikke. Det andre er østkystradikalerne, som behersker massemedia og det politiske liv. Hvem som styrer dem igjen, kan man spørre om, men det må være lov å tro litt av hvert når man ser hvor konsekvent de prøver å bryte ned USA's evne til å møte den kommunistiske utfordring. Det er neppe tilfeldig at de akkurat nå så metodisk prøver å mistenkeliggjøre og ødelegge C.I.A., det eneste apaprat i verden som har mulighet for å møte K.G.B. på like fot. Anti-Vietnam-aksjo-

nene skal jeg ikke komme nærmere inn på, men bare peke på at linjen føres videre i motstanden mot engasjement i Angola. Det ga en lettvent seier for Kreml. «Avspennings»-politikken er også noe som går i Sovjetsamveldets favør, og alle disse ting tilsammen viser klart østkystradikalernes dominans i dagens amerikanske politikk. Motkreftene er det lite å se og høre til.

Nå er det jo mulig at mitt bilde av USA ikke er helt korrekt — jeg kjenner jo tross alt Europa langt bedre enn Nord-Amerika. Jeg er jo heller ikke blind for det faktum at årelang anti-amerikansk propaganda i NRK og andre norske massemedia kan ha satt sine spor også hos meg. Derfor ber jeg «Brage» fortelle litt mer om hvordan han tror såvidt sterkt på USA som hans to artikler synes å tyde på.

Birger, Bærum

Behandlingen av Hamsun en skamplett i vår historie

ET INNLEGG AV OLA H. HANSLIN I GUDBRANDSDØLEN/LILLEHAMMER TILSKUER

I vårt aprilnummer gjenga vi fra Gudbrandsdølen/Lillehammer Tilskuere et innlegg der Morten Jostad reiste tvil om hvorvidt behandlingen av Knut Hamsun var riktig og rettferdig. Senere i samme avis hevder Kåre Trinerud at en mann som kunne godta Belsen, Sachsenhausen, Auschwitz og andre ting av samme slag, måtte ha varig svekkede sjelsevner. Her gjengir vi et svar fra Ola H. Hanslin til Trinerud:

Det er en selsom argumentasjon Kåre Trinerud bruker når han hevder at Hamsun godtok nazistenes vold og terror, og ut fra dette også forsvarer den behandling han fikk her i landet etter okkupasjonen.

Det kan neppe påvises at Hamsun gikk inn for eller godtok vold og terror, hverken av nazister eller andre. Å hevde noe slikt er like så galt som å si at Trinerud går god for krig, undertrykkelse og terror begått av kommunistiske eller demokratiske stater, om Trinerud skulle være henholdsvis kommunist eller god demokrat. Ja, like galt ville det være å klandre en personlig kristen for at det i den kristne kirkes navn forekom brenning av hekser i mellomalderen. For også i kirkens navn er det begått skrekkelige ugjerninger.

Det er ikke min hensikt å forsvare nazistenes terror og herjinger — det var sannelig ille nok. Men når vi er inne på dette med alle slags illgjerninger som hendte under nazi-tiden, så må det likevel være tillatt å hevde at dette tross alt bare var en episode i menneskehetens bloddryppende ferd over vår klode.

Alt fra terror og undertrykkelse til krig og folkemord har forekommet til alle tider både før og etter den store verdenskrigen. Ja, ikke minst i tiden etter verdenskrigen har det herjet stygt. Det ser ut til å være en svøpe som menneskeslekten må leve under. For alle som så TV-serien om verdens våpen vil det være klart at bryter det igjen ut en stor-konflikt, så vil verden oppleve et helvete som vil få selv nazistenes herjinger til å fortone seg som rene søndags-skolen. Og vi balanserer vel ofte på randen av stupet.

Det har ingen interesse å diskutere om hva som er verste forbrytelsen — gasskammer, atombombing av byer eller likvidering av egne landsmenn i tusentall. Alt er ille, selv om metoden har vært forskjellig i de forskjellige land.

Det lar seg vel heller ikke skjule at enkelte interessegrupper og nasjoner har skreket høyt over nazistenes misgjerninger bare for å skjule og avlede oppmerksomheten fra sine egne voldshandlinger. Det er ikke vanskelig å peke på nasjoner, både kommunistiske og andre, som etter den 2. verdenskrigen

slutt har gått til angrepskrig, okkupasjon, terror og brutal undertrykkelse, konsentrasjonsleirer, massakrer og hevnjustis.

Ordene «nazist» og «fascist» er skjellsord slik ordene blir brukt og oppfattet. Det er synonymt med en mann som går inn for det vonde, terror, rasehat og konsentrasjonsleirer, ja endog drap. Å kalle en mann nazist er en fornærmelse. Trinerud anbefaler bøker om Hamsun og fascismen. Jeg vil anbefale Trinerud å studere norsk rett, straffelovens paragraf 246 og paragraf 247, som setter straff for fornærmende tiltale og omtale på en slik måte at det er egnet til å utsette en annen for hat eller ringeakt.

Det er mange som har forsøkt å kaste skitt på Hamsun, og det er lett å trække på en mann som er borte og ikke kan forsvare seg. Om hundre år er alt glemt, sier Hamsun i sin siste bok «På gjengrodde stier». Om hundre år er det vel knapt noen som har hørt navnene på disse som forsøker å trekke Hamsun i søla. Og Hamsun blir vel lest så lenge som det leses litteratur i Norge og verden forøvrig.

Behandlingen som ble Hamsun til del etter okkupasjonen er en skamplett i vår historie. Det var vel ikke for ingen ting at statsminister Bratteli, etter oppfordring fra Stortingets talerstol, ikke ville ta opp problemet med russernes behandling av Solsjennitsyn, sist han var i Moskva.

Det kunne ha hendt at russerne hadde minnet nordmennene om hva utenriksminister Molotov i sin tid sa til Trygve Lie om behandlingen av Hamsun. Når det gjelder å stille diagnosen, «varig svekkede sjelsevner» på opposisjonelle, var vi for en gangs skyld foran russerne.

Jeg vil slutte disse linjer med Hamsun's egne ord til oss små menneskekrup under stjernene:

Hvad vet vi, o Børn, om Vei og Sti?

Værer ydmyge, Børn.

Jeg hørte imot mig inat en Sang, det var som en Syvstjerner Sang på sin gang — idag er den draget forbi.

Al Jorden er fuld av Nattens Sne,

hvor er Veiene, Børn?

Vi leter oss frem efter beste Skjøn,

En lykkes ved Eder,

en feilet ved Bøn,

— saa underlig kan det ske.

Hvad vet vi vel, Børn, om Sti og Vei?

Værer ydmyge, Børn.

Det tar til at synge igjen en Sang,

Jeg stirrer tilværs mot dens sporløse Gang

og finder den ikke — o nei.

Ola H. Hanslin

En nødvendig oppklaring

Av Håkon Meyer og Odd Melsom

Kjære redaktør!

Fra Håkon Meyer har jeg mottatt et brev som vi begge anser det riktig å gjengi i FOLK OG LAND. Det er datert 17. 3. 1976 og er sålydende:

Kjære Odd Melsom!

Jeg ser at du gjentagne ganger siterer meg i din bok og med noen overdrivelse kaller meg pasifist. På side 114 skriver du:

«Håkon Meyer sluttet seg, da alle andre utveier til samarbeid med okkupasjonsmakten var stengt, til Nasjonal Samling, men både han selv og for den saks skyld alle orienterte kretser i Nasjonal Samling var fullt klar over at han ikke i og for seg delte Nasjonal Samlings og Quislings politiske syn.»

Jeg gjør deg da oppmerksom på, at det fremgikk av J. Lippstads vitneutsagn i min rettsak, at partiet derfor heller aldri ga meg medlemsskap. Jeg var antagelig den eneste av de s.k. kommissariske ledere i fagorganisasjonen som ikke var medlem av NS.

Det er ingen tvil om at «myten» om mitt medlemsskap skyldes meg selv, den finnes i en uttrykt utredning om «Arbeiderbevegelsen 1940/42», skrevet dengang. Men Støren hadde villet ordne medlemsskap også for meg, og selvsagt var man i partiet klar over at det her bare var en situasjonsbestemt enighet (Forts. side 7)

La tanker bekjempe tanker

DA TRENGER MAN IKKE DREPE MENNESKER MED VÅPEN

Av Rolf de Caspary

Den rene tanke er den tanke, som helt og holdent er din egen mening. Din egen mening er ofte ikke din, fordi den er skapt under påvirkning utenfra, den er delvis din hvis du trekker en viss slutning, utifra en viss propaganda. Da er det to faktorer som har skapt denne tanke, din tenkende evne og propagandaen. En annen propaganda parret med den samme tenkende evne, kunne ha gitt et helt annet resultat. Ja, til og med det stikk motsatte, under visse omstendigheter. Disse ord burde vekke til ettertanke, men det er jo selvfølgeligheter, vil mange si.

Det er så, men la oss betrakte våre tanker som byggeklosser, selv med en god intelligens, vil man i begge tilfeller bygge skjævt, men skjævheten vil kunne rettes opp, ved at begge bygninger trekkes mot hverandre, ved gjensidig forståelse. Man har egentlig ikke lov til bare å trekke på skuldrene, og kalle ting for selvfølgeligheter, hvis man handler stikk i mot bedre viten,

men det gjør det fleste.

Feilen består i at man bare godtar, og ikke undersøker kilden. Man glemmer å tenke, selv om man trekker slutninger. Man tror en løgn uten videre, så lenge den passer inn i ens eget politiske syn, men en sannhet som ikke passer så godt, blir uten videre forkastet som løgn. Når menneskene er så uselvstendige i åndelig forstand, så er det lett å drive propaganda, og føre menneskene på avveier. Politikerne bestemmer hvem folket skal hate, og så hater de. Det er lett å drive flokken dit man ønsker. Propagandaen har altså stor makt. Man vet at avisen lyver, men man tror på løgnene. Man vil ikke våkne, selv om vi har evnen til å se.

Men det var egentlig den rene tanke, jeg skulle skrive om. Hvis en bonde legger merke til, at Oспен ikke trives i en granskog, men at den til og med dør av mangel på lys, så er det for ham ikke så vanskelig å finne ut, at man kan holde Oспен

borte fra eiendommen, med å plante to rader gran rundt den. Det blir også gjort med godt resultat. Dette er et eksempel på selvstendig tanke, men han vil ikke uten videre trekke den slutning, at bare to rader er tilstrekkelig, men i praksis vil det vise seg, at det er det.

I politikken har vi ikke slike muligheter for å undersøke hva som er riktig, derfor blir det hele så komplisert. Bondens selvstendige tanke, er her ikke det samme som den rene tanke, for her er det også to faktorer som gjør seg gjeldende. Bondens tenkende evne på den ene side, og hva han så i naturen på den annen side.

Den rene tanke er den tanke eller idé man får uten videre, uten en slik ytre foranledning. Det er det som er karakteristisk for geniet, enten han er filosof eller oppfinner. Dermed er det ikke sagt, at vanlige mennesker mangler helt denne evne, den finnes også her.

Det ville være en idé å arbei-

de seg mot dette, så at man ikke alltid må trenge støtte utenfra. La oss tenke på Granen og Oспен, man bekjemper trær med trær, således må det også være i tankenes verden, man bekjemper tanke med tanke. Da behøver man ikke å drepe mennesket med våpen.

Rolf de Caspary

Hvorfor har . . .

(forts. fra side 4)

politikkerne konsentrer seg om de små og nære ting og ikke ser langsiktige konsekvenser, har jo dessverre hendt før i historien. Vi minner bare om datoen 9. april. Vi får bare håpe at de ansvarlige denne gang våkner før det er for sent.

«Folk og Land» når kanskje ikke så veldig langt, men lenger dag for dag. Vi sender nå også vår avis til en rekke politikere, redaktører og andre i sentrale stillinger.

Red.

Tro ikke blindt på allslags autoriteter

Førsteamanuensis Harald Bergseth ved Landbrukshøgskolens Institutt for jordbunnsforskning skriver i Aftenposten at massemedia og også endel fagfolk sterkt overdriver betydningen av sur nedbør. Denne diskusjonen skal vi i øyeblikket ikke blande oss inn i. Med tanke på det meste av det som har vært begått av «historieskrivning» om okkupasjonstiden, fant vi imidlertid en viss glede i det siste avsnitt av Bergseths artikkel. Det lyder:

Det bør kanskje sterkt advares mot å tro helt blindt på autoriteter, spesielt når disse uttaler seg med alt for stor sikkerhet om emner som ligger på kanten av eller endog utenfor deres kompetanseområde.

Og det gjelder åpenbart ikke bare for jordbunnsforskere.

Fra brevbunken

OSLO

Den måten man i de siste numrene — dessverre nærmest en passant — har gitt grunnene for at folk under okkupasjonen ble medlemmer av NS, er ikke bare ypperlig kortfattet sammentrengt og konsist formet. Etter mitt skjønn gir det her midt i blinken den riktige gjengivelse av oppfatningen hos den tause majoritet i NS. En årsak som ikke er nevnt: Jeg tror drivkraften inn i NS i tillegg til de andre grunner, også var en følelse av hat og forakt overfor de styresmakter som hadde gjort landet forsvarsløst og på den måten var en av årsakene til at landet ble hørtatt. *Advokat*

ØSTFOLD

Jeg må komplimentere Dem med bladet for ypperlig innhold. Og er det så at De med hensikt vider innholdet ut til også å omfatte mer alminnelige aspekter, og ikke bare hamre løs på jøssingmobben og alle

dens synder, så mener jeg De er introduktivt på rett vei og tilfredsstillende kravet til en «uavhengig avis». *Lærer*

MØRE OG ROMSDAL

En som undertegner seg «jurist», etterlyser i «Folk og Land» januarnummer den sanne grunn til at Quisling og Skancke ble arrestert, innesperret og derefter hurtigst mulig tiltalt, dømt og avlivet.

Hva ville De si om De fikk følgende svar: En flokk rømlinger satte seg fore å berge seg selv etter hjemkomsten ved å forebygge Quislings og Skanckes kritikk og på den måten mest mulig effektivt bløffe majoriteten av det norske folk. De fikk sin vilje. *Statsborger*

ØSTFOLD

Kolahalvøya må bli norsk. Det er vår eiendom, men ble overtatt av russerne. *Leser*

Nürnberg, st. . . .

(forts. fra side 1)

derimot ved Kovel, hvor store styrker var innesluttet. Selv måtte vi slå oss ut av lommen ved Tsjerkassy. Dette er bare noen av «høydepunktene». Faktum er at divisjonen var uavbrutt i første linje fra Russlandsfelttogets begynnelse til kapitulasjonen, bortsett fra noen få uker i hvilestilling i 1943. Vi hadde faktisk ganske andre ting å gjøre enn å terrorisere sivilbefolkningen, sier denne frontkjemperen ironisk.

— Men dere i divisjon «Nordland», hva har dere «på samvittigheten», spør vi vårt annet intervjuobjekt.

— Det er jo ganske mye det, men også vi hadde det alt for travelt til å ofre oss for «terrorvirksomheten» som man nå forsøker å konstruere opp. «Nordland» var opprinnelig et regiment i divisjon «Wiking», men ble så omdannet til divisjon med regimentene «Norge» og «Danmark». Tilsammen var vi ca. 2 500 nordmenn og dansker i divisjonen, og også vi lå så godt som uavbrutt i forreste linje. Vår oppgave var å være bølgebryter mot de sovjetiske angrep fra de startet ved Leningrad i 1943 til kampene om Berlin i 1945. Når man tenker på det nå, forekommer det som et under at noen av oss slapp levende fra det.

— Synes dere selv dere er landsforrædere og kriminelle, slik alle fra maoistene til VG påstår?

— Vi kjempet mot det som vi mente var den største fare for vår livsform og vår kultur. Det har vi aldri skammet oss over, uansett hvilke skjellsord man bruker mot oss. Og tror noen at de kan nekte oss å opprettholde et kameratskap som ble skapt i kamp på liv og død, da har de påtatt seg en umulig oppgave. Vår innbyrdes kontakt

og våre samvær er fullt lovlig, helt upolitisk og ikke rettet mot noen. Det er sannheten, uansett hvor høyt AKP (m-l) og VG skriker.

Straffbart . . .

(forts. fra side 1)

slavia og ble derfor straks innkassert av sikkerhetspolitiet. Popovic påtok seg å være forsvarer, og under rettssaken hevdet han at Ignjatovic' påstander om arbeidsløshet, korrupsjon, prostitusjon og sosial urettferdighet ikke var særlig vanskelig å bevise. Dermed var også han ferdig og ble puttet inn.

Fra norsk sosialisthold, inklusive AP, blir det stadig hevdet at Jugoslavia langt på vei er et sosialistisk mønsterland. Det skulle være interessant å få vite om de samme folk også oppfatter det jugoslaviske rettsvesen som mønsteryldig. Noen avstandtagen har vi ihvertfall aldri hørt fra det hold.

I Sørvest-Afrika . . .

(forts. fra side 2)

te. Forsamlingen startet med å avgi en erklæring, der det bl. a. heter:

— Vi avviser og fordømmer enhver bruk av vold og all innblanding utenfra som tar sikte på å omstyrte den nåværende samfunnsorden og påtvinge oss et nytt system.

— Vi går inn for å fremme og skape aktelse for at alle skal nyte godt av menneskerettigheter og de fundamentale friheter uten at noen skal diskrimineres på grunn av rase, hudfarve eller religion.

Dette er unektelig andre toner enn de vi får høre her hjemme. Noen vil kanskje undre seg over at vi fremdeles kaller landet Sørvest-Afrika og ikke bruker den nymotens betegnelse

Namibia, som landets fiender har innført. I Sørvest-Afrika bare flirer man av denne omdøpingen. Namibia er nemlig navnet på landets største ørken, noe som i og for seg er symbolsk. Hvis de røde «frigjørere» skal ha håp om å vinne frem, må de ha solid støtte fra kommunistiske land og direkte hjelp av f. eks. kubanske tropper. Da vil sjansen være stor for at hele landet blir et Namibia — en ørken.

Etter at dette ble skrevet, så vi askeonsdag et «Namibia»-program i TV. Det var en uhyggelig ensidig og hetspreget propagandaforestilling, der vår gamle kjenning Ole Chr. Lagesen leste og var ansvarlig for kommentarene. Filmen var laget av FN, og den bekreftet på ny at de såkalte «Forente Nasjoner» i dag er i hendene på krefter som bare er forenet om én ting, nemlig å forfølge den hvite mann og alt han står for. *Peik*

«En forbrytelse . . .

(forts. fra side 3)

mansk og europeisk ungdomsledelse. Der må sjansene være like store for alle våre folk.»

De nordiske folk er forskjellig fra tyskerne

Det var viktig for Quisling og NS å understreke at de nordiske folk var noe ganske spesielt og hadde et annet kulturelt og historisk grunnlag enn de germanske folk i syd. Dette blir klart uttrykt i artikkelen:

«Når vi betrakter historien, er det et annet moment som straks springer oss i øynene når talen er om eningsbestrebelse mellom beslektede folk. En nær kontakt mellom våre skandinaviske stater har vært målet for nordisk politikk gjennom flere århundrer. Selv om slike planer selvfølgelig ofte har vært et ledd i personlige eller sjåvinistiske maktplaner, så kan en ikke komme utenom at de nordiske land er nærmere bundet til hverandre både historisk, kulturelt, politisk og befolkningsmessig enn til noe folk utenfor Skandinavia. Det har vært mange vanskeligheter, mangen bitter strid og begått mangen urettferdighet. Ikke minst Norge har ofte vært skadelidende i dette samarbeid.

Men vi er dog intet Balkan. At vi har bekjempet og undertrykket hverandre i fortiden betyr ikke at vi ikke kan samles i framtiden. Tysklands samling er blitt en realitet først i de siste år, etterat småstatene gjennom et godt årtusen har bekriget og utbyttet hverandre. Det er en kjennsgjerning at de skandinaviske folk gjennom sitt felles språk faktisk utgjør en kulturell enhet. Vi kan i det hele sett tale om to språkgrupper innenfor den germanske verden: den tyske og den skandinaviske, hvis vi ikke også vil regne med en tredje, nemlig den angelsaksiske. Disse språkgrupper er uttrykk for et indre kulturelt og

Be om å få aviser til utdeling

Resultatet siste måned var jevnt godt: 51 nye abonnenter, hvilket vil si at vi er kommet opp i tilsammen 293 nye siden konkurransen startet.

En ting: Vi har tidligere tilbudt interesserte å få noen eksemplarer til utdeling, men bare noen få har benyttet seg av dette. Vi har imidlertid inntrykk av at selv en del NS-folk har nokså gale forestillinger om hva «Folk og Land» er og står for, og det er derfor viktig at flest mulig får se og lese avisen. Derfor gjentar vi: Vi sender gjerne noen eksemplarer som du kan spre.

Pr. 19. april var fylkene kommet så langt med å oppfylle sine «kvoter»:

	0%	25%	50%	75%	100%
Østfold					
Oslo					
Akershus					
Hedmark					
Oppland					
Buskerud					
Vestfold					
Telemark					141
Aust-Agder					106
Vest-Agder					125
Rogaland					
Hordaland					
Sogn og Fjordane					
Møre og Romsdal					
Sør-Trøndelag					
Nord-Trøndelag					
Nordland					
Troms					
Finnmark					
Hele landet					

historisk fellesskap innenfor hver av disse grupper, som igjen går opp i den høyere enhet, den germanske kultur- og folkekrets. Det er derfor mye som taler for at de nordiske samlingsbestrebelse bør tas med i betraktningen når den germanske blokk skal bygges opp. En løsning om trent etter denne linje har like stor aktuell politisk betydning som verdi for opprettholdelsen av en harmonisk orden i framtiden.»

Quisling hadde i mange år vært en ivrig talsmann for hva han kalte et «stornordisk forbund», dvs. et nært fellesskap av de nordiske, angelsaksiske, tyske og andre germanske nasjoner. At Norge skulle underordnes et tysk hegemoni var imidlertid noe helt annet, og det akttet han ikke å akseptere. Tvert om kjempet han imot dette med alle sine krefter, og denne artikkel viser ihvertfall noe av hvordan han tenkte, selv om den er ført i pennen av en av hans unge kampfeller.

For sikkerhets skyld til slutt: Waffen SS var kamptropper, ikke noe politisk verktøy for SS Reichsführung. Tvert om medvirket de ikke-tyske frivillige, og ikke minst de nordiske, til å endre den tysk-sjåvinistiske innstilling hos SS-lederne, slik vi beskrev det i en artikkel i forrige nummer.

En menneskerett . . .

(forts. fra side 1)

og på hvilke områder er det ikke det? At vi også må be-

skyttes mot vår egen uforstand, blir sjelden åpent sagt, men ligger tydelig under det hele.

Men er ikke alt dette riktig? At det etterhvert er blitt en almen oppfatning, skal vi gå med på, men vi tror denne holdning fra politikernes side er en av de fremste grunner til at så mange mennesker i dagens samfunn går rundt og er frustrerte og utilfredse.

Det er nemlig en menneskerett og en forutsetning for vår lykke at vi får bære ansvaret for og styre vårt eget liv, og denne rett og dette ansvar er politikernes iferd med å ta fra oss.

Mennesket vokser på å overvinne vanskeligheter, å takle problemer, å tenke fremover, å beregne konsekvenser og resultater av egne handlinger. Visst kan det være hardt iblant, og sikkert nok vil man mange ganger ønske at det fantes andre å legge ansvaret over på. Men ingen ting kan måle seg med gleden over det man selv har maket, det være seg lite eller mye.

Disse tanker er selvfølgelig ikke nye, heller ikke i politisk sammenheng. De lå bl. a. bak utformingen av punkt 19 i Nasjonal Samlings program, der det heter: «Den enkeltes ansvar for å berge seg selv skjerpes. Enhver søkes stillet på den plass hvor han best kan nytte sine evner og krefter til det heles vel».

Faren i dag er at vi alle sløves, at det går rust på vår evne til å ta vare på oss selv, og at vi blir stadig lettere å håndtere for dem som ønsker hånd- og halsrett over oss.

Arild

Offiserer . . .

(forts. fra side 1)

re holde kjeft, ellers blir det granskning og oppvask.

«Du vet inte, min son, med vilken dårskap världen styrs», sa en svensk politiker en gang til sin arving og etterfølger. For Norges vedkommende synes vi det begynner å bli ganske tydelig etterhvert.

Et usynlig . . .

(forts. fra side 1)

aktig NS-folks situasjon gjennom mer enn trede år:

«Men man rammer ikke ytringsfriheten først og fremst ved å forby den, ved å innføre åpen sensur. Man rammer den i første omgang gjennom sosialt press, ved å skape frykt for å hevde en avviken- de oppfatning, frykt for å slik du sier men med den kon-

handle avvikende, i strid med majoritetens eller makthaver- nes mening og ønske. Når visse oppfatninger av politisk eller annen karakter har oppnådd sosial dominans på en slik måte at den enkelte utsettes for et usynlig press til å tie med sitt avvik — da har vi i virkeligheten tatt det første skritt mot innskrenking av ytringsfriheten. Det er den politiske trusel, gufset fra den totalitære ideologi, som nærmer seg.»

En nødvendig . . .

(forts. fra side 5)

som forelå og gjorde rett i å si nei. Men under senere år har spørsmålet gang på gang kommet tilbake til meg, og én gang kunne det være bra å si på trykk hvordan forholdet var. Nemlig, hvordan forholdet var. Nemlig, hvordan forholdet var. Nemlig, hvordan forholdet var.

sekvens at det heller ikke ble noe medlemskap.

Beste hilsener
Håkon Meyer

Såvidt Håkon Meyers brev. Det er naturligvis ingen grunn til å tvile på at Håkon Meyers fremstilling dekker det faktiske forhold, og det er vel derfor også rett at hans fremstilling kommer på trykk. Noen innflytelse på det faktiske forhold i min bok «På nasjonal uriaspost» har det vel imidlertid ikke enten Meyer var medlem eller bare situasjonsbestemt enig.

Jeg må også få understreke at det også er riktig som Meyer anfører at han selv er skyld i at folk flest både den gang og etter 1945 fikk inntrykk av at han var partimedlem. Han anfører således i sin bok «Et annet syn» om seg selv og en del andre som kom til å spille en rolle i forbindelse med innsettelsen av den kommissariske ledelse i fagbevegelsen høsten 1941, at «Vi hadde på det tidspunkt alle nærmet oss NS — som samarbeidslinjens eneste representant, men medlemskap var jo ikke derfor ordnet for alle.» Da alle de han nevner i denne forbindelse notorisk ble medlemmer av Nasjonal Samling, måtte man oppfatte det slik at han også selv oppnådde slikt medlemskap. Noe som altså da ikke medfører riktighet.

Odd Melsom

Okkupasjonshistorie sett fra den «gale» siden

«— interessant og nyttig, den kaster nytt lys over mange sider av okkupasjonstidens Norge.»

Per Kokvold i Tønsbergs Blad

«Trolig vil boka bli gjenstand for bred meningsutveksling, siden den neppe kan ties ihjel, 35 år etter okkupasjonen.»

Øivind Vindal Christensen i Porsgrunns Dagblad

«Boka bringer fram mye interessant stoff.»

Jostein Pedersen i avisen Hadeland

«Historien er takknemlig for alle lys, alle bidrag som kan opplyse mørket. I den sammenheng er Odd Melsoms bok verdifull. Den er også skrevet uten preg av bitterhet.»

Tore Dyrhaug i Sandefjords Blad

Odd Melsom

«PÅ NASJONAL URIASPOST»

Supplement til okkupasjonshistorien

Pris kr. 65,—

Fåes hos mange bokhandlere eller ved direkte bestilling til

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE (INO)

Postboks 924 — Sentrum, Oslo 1.

Når betalingen følger bestillingen, sender INO boken portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg. INO's postgirokonto: 1 50 28.

EN DEL PROPAGANDABROSJYRER og taler fra siste krig, samt «Min Kamp» (dansk utg.) til salgs. Be om fortegnelse. Henv. Ole Norum, Prinsensgt. 80, 8000 Bodø.
JEG ER MIDT I FEMTIÅRENE og sitter som leder av middelstort firma, men finner nå å ville trappe ned og slippe yngre folk til. Er i den anledning interessert i ny stilling på mellomnivå. Fullt forberedt på betydelig nedgang i lønn. B.m. 118 til Folk og Lands ekspedisjon.
HJEMMEARBEID SØKES Fingerferdig og pålitelig Tønsberg-dame søker monteringsjobb e.l. som gjøres hjemme. Kan gjerne hente og bringe rimelige mengder med egen bil til nabobyene eller Oslo en gang i uken. B.m. «119 - ikke søm» til Folk og Lands ekspedisjon.

Nå trenger vi snart nye tilførsler av «støtteannonser»

Denne gang kan vi kvittere for 49 nye støtteannonser på til sammen kr. 3.410,—.

Vi mangler 1 — én — støtteannonse for å ha fullt hus også i neste nummer, og har deretter ingen reserver. Vi håper derfor på nye tilgang de nærmeste uker.

«Støtteannonser» er som kjent bidrag på kr. 50,— eller mer som skal erstatte vanlige annonser som vi ikke får, og derfor er viktige for driften av avisen.

«STØTTEANNONSER»
fra Folk og Lands venner
Takk for følgende bidrag:

B., Dverberg 50,—	N., Leksvik 50,—	T., Nesttun 50,—	A., Drammen 60,—	H. G., Oslo 60,—
N. R., Korgen 160,—	M., Kvål 50,—	A., Odda 50,—	J., Gran 60,—	T. L., Oslo 60,—
J. S., Bjerka 160,—	J., Sokndal 60,—	S., Stavanger 160,—	H., Hundorp 60,—	A. T., Oslo 50,—
K., Olderskog 60,—	H., Ålesund 110,—	J., Øyestranda 60,—	I., Kvam 60,—	N. E., Oslo 60,—
G., Klingsundet 100,—	M., Langevåg 50,—	A., Nodeland 60,—	T., Heradsbygd 60,—	P. D., Oslo 50,—
P., Utøy 60,—	H., Spjelkavik 60,—	E., Eidanger 50,—	S., Jessheim 60,—	S., Monaco 50,—
T., Steinkjer 60,—	H., Sande i Sunnfjord 60,—	H., Borgheim 250,—	R., Ski 50,—	«Folk og Land» er i fremgang!

J., Guddal 60,—	L., Uvdal 60,—	O., Drøbak 60,—
A., Vadheim 150,—	N., Nore 60,—	K., Eidsberg 110,—
K., Bergen 50,—	H., Krøderen 50,—	I., Eidsberg 60,—
M., Bergen 50,—	K., Skoger 60,—	M., Fredrikstad 60,—
C., Bergen 60,—	S., Drammen 50,—	F. B., Oslo 50,—

FOLK^{og}LAND

Uryddig lønnsoppgjør

Det har tidligere her i avisen hevet seg røster for at lønnsstakernes stilling i dagens situasjon bare kan bedres ved at staten reduserer sine krav og blir mindre grisk. Slik sett burde det nylig avsluttede samordnede lønnsoppgjør være et skritt i riktig retning. Vi har imidlertid noen viktige innvendinger:

For det første er statens bidrag til løsning alt for lite — hvis man kan si at staten yter noe i de hele tatt. Hva Kleppe har gjort, er bare å redusere statens inntektsøkning. Det vil si at han ikke innkasserer fullt så mye i bl. a. økt progresjon som han ville ha gjort om reglene ikke var blitt endret. Hadde Kleppe virkelig ment alvor, burde han funnet veier til å minske statens inntekter i forhold til siste år. De er alt for store som de er.

For det annet er oppgjøret så komplisert at den enkelte lønnsstaker knapt har noen sjanse til å bedømme hva det konkret betyr for ham eller henne personlig. Folk har knapt annet å gjøre enn å godta politikernes forsikring om at oppgjøret betyr en reallønnsforbedring på 3 %.

Vi har meget alvorlige tvil om hvorvidt politikernes ord her er til å stole på, og det viser seg at også mange fagfolk har vesentlige innvendinger. Ifølge Kleppe forstår de imidlertid ingenting. Faktum er at om regnestykket skal gå så noenlunde opp, må lønnsstakerne ha 14—15 % mer i lønnsposen enn i fjor etter at skatten er trukket fra. Det kan jo enhver selv kontrollere når oppgjøret blir satt ut i livet. Stemmer ikke det, får man ta konsekvensen av å ha blitt lurt og sørge for å fjerne de ansvarlige. Det er jo knapt halvannet år til et nytt stortingsvalg.

Jo takk, det merket vi

Arne Kiellands forslag om republikk i Norge fikk støtte fra SV-kolleger i Stortinget, men ble ellers avvist.

Johan Hagen kommenterer forslaget i «Verdens Gang», og skriver bl. a.:

— Maktmisbruk og terror ble en forskånet for i maidagene 1945, takket være Kongen og folkeregjeringen. —

Kan så fornuftige folk ha vært avskyelige mennesker under okkupasjonen?

FLERE OG FLERE UNGDOMMER FÅR ØYNENE OPP

Det er et gledelig faktum at flere og flere unge mennesker søker til Folk og Land. Mange skriver til oss og vil vite beskjed om både det ene og det annet, og ikke så få skriver innlegg til avisen. Vi har også kunnet konstatere at det er mye ungdom blant de nye abonnenter vi får.

Nedenfor gjengir vi et brev vi har fått fra Trondheim, og som tydelig nok forteller hva som er i ferd med å skje blant våken ungdom:

Jeg vil benytte anledningen til å takke redaksjonen i Folk og Land for den særdeles gode trykksak denne avisen er. Egentlig er det bare en tilfeldighet at jeg nå er blitt fast leser av dette eminente organet. Selv er jeg gymnasiast, og det var en klassekamerat av meg som ved en anledning tilfeldig nevnte «nazi»-organet Folk og Land. Denne flatterende omtale av avisen pir-

ret min nysgjerrighet i den grad at jeg ved første anledning kjøpte den. Jeg må si jeg ble overrasket, gledelig overrasket. For første gang så jeg sunne mennesker som fremmet tvers igjennom sunne meninger. Jeg må innrømme at jeg i førstningen hadde vanskelig for å døve deres rose-røde omtale av Quisling og tilsvarende nedrakking av Churchill etc. Men på bakgrunn av at

avisens skribenter hevder så gode og fornuftige argumenter om dagens politikk, har den tanke sneket seg inn i min bevissthet: Kanskje var det dere som hadde rett i 1940, og ikke de som til slutt vant. Det ville da unektelig være litt absurd at alle Folk og Lands fornuftige skribenter skulle være så avskyelige mennesker for 30-40 år siden, slik «The Establishment» hevder. For å si det slik det er, kan jeg takke Folk og Land for at jeg nå er en overbevist nasjonalist. Dette til tross for at min slekt kiempet på den «riktige» siden under krigen. Jeg vil nok en gang takke Folk og Land for en avis som savner sidestykke i dagens Norge.

At tage tingene op til nyvurdering

Den danske journalist Erik Haaest har skrevet tre bøker om «Frikorps Danmark», og i en artikkel i ukeavisen «Minut», København, forteller han hvordan han kom til å gjøre det:

Drengens interesse for spændingen blev til den unge mands interesse for det politiske. Hvad var der egentlig bag ord som landsforrædere, stikkere, frihedskæmpere, feltmadrasser, nazisvin o.s.v.?

Jeg søgte oplysning i bøgerne, og undredes. Hvordan kunne dog alt være så nemt? Hvordan kunne det passe, at alle der havde været på den ene side, var højreekstremistiske, kulsorte

skurke i naziuniform med opstrakt højrearm, mens alle dem på den anden side var demokratiske, frihedselkende hvide helter?

Allerede ved de første undersøgelser faldt jeg over det besynderlige i, at nazisterne kaldte sig selv «national-socialister». De svingede Dannebrog, talte om danskhed som deres hele grundlag og holdt møder omkring de nationale, danske mindesmærker. Hvorfor var de så landsforrædere? Jeg læste Vilh. la Cour's bøger «Danmark under Besættelsen» og studsede ved sætningen i afsnittet om Frikorps Danmark: «... alt dette

vedkommer os ikke det mindste...»

Jeg begyndte at søge nuancerne. Fra kilder vidste jeg dog, at interessen havde været stor nok til at dømme frikorpsfolkene som landsforrædere. Ja, til ligefrem at opfinde en særlig lov med tilbagevirkende kraft for at kunde straffe dem.

Jeg læste og læste.

Der skulle gå mange år, før jeg fik mulighed for at gribe om emnet i bogform. At tage tingene op til den nyvurdering, som jeg tror enhver vil føle trang til, når han/hun er blevet indoktrinert med en ganske bestemt og indiskutabel «sandhed».

Spre opplysning om hvor «Folk og Land» er å få kjøpt!

Et særtrykk av listen nedenfor har vi nylig sendt til 2—3 000 NS-folk og sympatisører som bor i nærheten av utsalgsstedene. Likevel kan vi på denne måten bare nå en brøkdel av dem som burde vite beskjed. Vi er derfor avhengig av at våre abonnenter i sin bekjentskapskrets gjør det kjent hvor «Folk og Land» er å få kjøpt i løssalg. Kjøp også selv et eller flere eksemplarer av og til og del dem ut til interesserte!

Her selges «Folk og Land»:

HALDEN: Kiosken, Torget	Østbanekiosken, vestibyen
SARPSBORG: Kiosken, Torget	Kiosken, Frognerveien
FREDRIKSTAD: Kiosken, Blomstertorget	Kiosken, Majorstua
MOSS: Narvesen, Moss Sparebank	Kiosken, Veitvedt st., Grorudbanen
ASKIM: Jernbanekiosken	Kiosken, Skøyenåsen st., Lambertseterbanen
SKI: Jernbanekiosken	Kiosken i ankomsthallen, Fornebu
DRØBAK: Kiosken, Torget	LILLESTRØM: Jernbanekiosken
OSLO OG BÆRUM:	KONGSVINGER: Jernbanekiosken
Narvesens hovedutsalg, Stortingsgt. 2	ELVERUM: Kiosken, rutebilstasjonen
Kiosken, Stortingsgt.	RENA: Narvesenkiosken
Narvesenutsalg, Hotell Continental	KOPPANG: Jernbanekiosken
Vestbanekiosken, vestibyen	HAMAR: Jernbanekiosken
	Kiosken, Stortorget
	BRUMUNDDAL: Mobilstasjonens Kiosk
	LILLEHAMMER: Jernbanekiosken

OTTA: Jernbanekiosken
GJØVIK: Narvesen, Storgt. 9
Kiosken, rutebilstasjonen
LENA: Kiosken, rutebilstasjonen
DOKKA: Narvesenkiosken
FAGERNES: Kiosken, Fagernes Hotell
BRANDBU: Narvesenkiosken
HØNEFOSS: Kiosken, rutebilstasjonen
KONGSBERG: Jernbanekiosken
DRAMMEN: Narvesen, Globusgården
Kiosken, Bragernes Torg
Jernbanekiosken
HOLMESTRAND: Kiosken, Torget
HORTEN: Kiosken, Torget
TØNSBERG: Jernbanekiosken
SANDEFJORD: Kiosken, Rådhusgt.
LARVIK: Narvesen, Støtvingården
PORSGRUNN: Kiosken, Torget
SKIEN: Kiosken, Landmannstorget
BØ: Jernbanekiosken
NOTODDEN: Kiosken, Storgt.
RJUKAN: Kiosken, Torget
ARENDAL: Kiosken, Torget

KRISTIANSAND: Børskiosken
Narvesen, Dronningens gt. 79
MANDAL: Kiosken, Fiskerbrygga.
STAVANGER: Kiosken, Arneageren
SANDNES: Sentrumskiosken
HAUGESUND: Kiosken, rutebilstasjonen
BERGEN: Narvesen, Torget 15
Kiosken, Torgalmenningen
STRYN: Narvesenkiosken
ÅLESUND: Narvesen, Idungården
MOLDE: Kiosken, rutebilstasjonen
SUNNDALSØRA: Kiosken Mobilbygget
OPPDAL: Narvesenkiosken
TRONDHEIM: Madsens Bladutsalg,
O. Trygvas. gt. 47
Narvesen, Nordre gt. 4
Jernbanekiosken
STJØRDAL: Jernbanekiosken
LEVANGER: Jernbanekiosken
STEINKJER: Jernbanekiosken
NAMSOS: Kiosken, kaian
MO I RANA: Kiosken, Langmohei
BODØ: Narvesen: Royal-senteret
SVOLVÆR: Bykiosken
NARVIK: Viking Inn
SORTLAND: Narvesenkiosken
STOKMARKNES: Narvesenkiosken
TROMSØ: Narvesen, Storgt. 25

Formyndermennesket

«Du verden som jeg ville regulert hvis jeg hadde hatt anledning.»

Annamarie Lorentzen
i et intervju med
Aftenposten

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen
4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 164 50
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0,60 pr. spaltecentimeter

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo